

Lisa Reganová

DÍVKÁ BEZE JMÉNA

DALŠÍ PŘÍPAD
JOSIE QUINNOVÉ

Lisa Reganová

DÍVKA BEZE JMÉNA

Lisa Reganová

DÍVKÁ BEZE JMÉNA

DALŠÍ PŘÍPAD
JOSIE QUINNOVE

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE GIRL WITH NO NAME

Copyright © Lisa Regan, 2018

Translation © Kateřina Elisová, 2021

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *The Girl With No Name*, vydaného nakladatelstvím

Bookouture v roce 2018, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Straková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8001. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-4193-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-4192-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-2445-9 (print)

Pro mého bratra, Kevina Brocka, který mi ukázal,
co znamená dotáhnout boj do konce.

KAPITOLA 1

NEWS 5 – Akron, Ohio

27. října 2016

MÍSTNÍ TEENAGER SRAŽEN ŘIDIČEM, KTERÝ Z MÍSTA NEHODY UJEL

Devatenáctiletý mladík zemřel dnes večer poté, co byl smrtelně zraněn při nehodě na Highland Square. Mladíka našel na ulici místní rezident chvíli po páté hodině ráno, když venčil svého psa. Muž byl přepraven do nemocnice General Medical Center v Akronu, kde lékaři později konstatovali smrt. Jeho jméno zatím nebylo zveřejněno, s ohledem na rodinu, které musí být tragédie nejdříve oznámena. Na křižovatce, kde řidič mladíka srazil a odkud následně ujel, nejsou žádné bezpečnostní kamery. Policie naléhavě žádá každého, kdo má jakoukoli informaci, aby se přihlásil.

KAPITOLA 2

PONDĚLÍ

Z jejího obývacího pokoje řvala televize. Josie ji slyšela ve své ložnici v prvním patře domu, i když měla zavřené dveře. Jakmile zazněly první tóny znělky místní zpravodajské stanice WYEP, povzdechla si, z nočního stolku sebrala svatební časopis a zamířila dolů.

Její snoubenec Luke se rozvaloval na pohovce a jeho vysoká, svalnatá postava zabírala téměř veškerý prostor. Na klíně mu ležela polystyrénová krabice na jídlo, ze které si do pusy cpal hranolky. Nohy měl položené na konferenčním stolku, kde se téměř dotýkaly kupky vzorových pozvánek na svatbu. Už dva týdny chtěla, aby se na ně podíval. Oči měl přilepené na obrazovku, kde ve zprávách ve dvanáct vysílali reportáž z nepřetržitě sledovaného soudního procesu s Dálničním vrahem, který začal dnes ráno.

„Lukeu, můžeš to, prosím, trochu ztlumit?“

Dokonce se na ni ani nepodíval. Josie odložila hromádku časopisů na stůl, posadila se vedle Lukea a svým stehnem se otřela o jeho. Stále neodvrátil pohled od televize. Na obrazovce stála před budovou soudu v Alcott County Trinity Payneová, sebejistě mluvila do mikrofonu a vánek jí zvedal tmavé vlasy. „Úvodní řeči v procesu s Dálničním vrahem, Aaronem Kingem, měly dle časového plánu

začít dnes ráno. Ovšem King před několika hodinami údajně spadl ve své cele a rozrazil si ret. Vězeňská správa nám oznámila, že si jeho zranění vyžádalo několik stehů.“

Luke si odfrkl a hodil si do pusy další hranolek. „Spadnul. To se vsadím, že spadnul.“

„Moje peníze se mají na pozoru,“ poznamenala Josie ve snaze získat si jeho pozornost, protože Kingův případ se stal v poslední době jedním z jeho oblíbených témat hovoru. Ale zdálo se, že ji Luke neslyší. Rozhlédla se. „Přinesl jsi mi cheeseburger?“ zeptala se.

Žádná odpověď. Luke zalovil hluboko mezi polštáři a vytáhl ovladač, kterým hlasitost ještě zvýšil.

„Lukeu?“ opakovala Josie, ale odbyl ji mávnutím ruky.

Trinity Payneová pokračovala a z obrazovky zářily její modré oči: „Předpokládá se, že Aaron King je zodpovědný přinejmenším za třicet vražd ve státě Pensylvánie za poslední čtyři roky, ačkoli vyšetřovatelé byli schopni spojit jeho DNA pouze s osmi vraždami, přičemž k poslední z nich došlo přímo zde v Alcott County.“

„Měl jsem ho zastavit já,“ poznamenal Luke sám pro sebe.

Tohle byla známá písnička. Před rokem Dálničního vraha chytil příslušník státní policie, který ho zastavil při rutinní kontrole. King uháněl po Route 80 v centrální Pensylvánii, na úseku dálnice, kde obvykle hlídkoval Luke. Ten večer si vyměnil službu s kolegou, aby mohl jít s Josií a její babičkou Lisette na večeři, protože Lisette slavila narozeniny. Fanfáry a veškerá sláva za dopadení sériového vraha, který terorizoval stát téměř čtyři roky, patřily kolegovi.

„Jsem ráda, že jsi ho nezastavil ty. Mohl tě zabít,“ podotkla Josie a jemně Lukeovi stiskla stehno. Při jejím dotyku ucukl kolenem.

Stáhla ruku a do očí se jí jako už tolikrát draly slzy, takže začala mrkat, aby je zahнала. Neměla by se cítit odmítnutá, protože tohle trvá už celé měsíce, ale přesto se tak cítila.

„Lukeu,“ hlesla Josie, vzala mu ovladač z ruky a stáhla zvuk.

„Hej,“ zaprotestoval a vůbec poprvé ten den jí věnoval pohled.

Přinutila se k úsměvu. „Myslela jsem si, že dneska spolu strávíme nějaký čas. Jen ty a já. Žádná práce, žádná vyrušení.“

„Jsem tady,“ řekl.

Ne, *nejsi*, pomyslela si. Jeho pohled se už přesunul zpět k televizi.

Josie zvedla ze stolku návrhy jejich svatebních pozvánek. „Myslela jsem si, že bychom si mohli popovídat o svatbě. Tohle nám poslala tvoje sestra, abychom se podívali.“

„Vážně?“ odsekl.

„Fajn, nemusíme použít žádný z těch vzorů, které poslala Carrieann. Určitě na internetu najdeme další. Dojdu si pro notebook.“

„Prosím, Josie, teď ne.“

Josie na něj zírала a tělo jí ztuhlo. „Aha, tak dobře. Možná bychom mohli...“

„Podívej, dneska jsem chtěl jen relaxovat, ano?“

„Ano, jistě,“ souhlasila Josie. „Poslední dobou nemáme moc času, abychom odpočívali společně.“ Její povinnosti coby šéfky dentonské policie jí zabraly mnohem víc času, než by čekala. Neustále žila ve stavu viny. Věděla, že většina z toho, s čím se Luke potýká, s ní nemá nic společného. Ale nemohla setrást pocit, že kdyby spolu byli častěji, možná by se od ní nevzdaloval každý den víc a víc.

Přisunula se k němu a přitiskla se mu k boku, ale odtáhl se a prsty zašátral po dnu polystyrenové krabičky po posledních hranolcích.

Pak prázdnou krabičku hodil na druhou stranu pohovky a Josie zvedla obočí. „Chceš, abych to za tebe vyhodila?“ zeptala se ostře.

„Přinesl jsem ti burger,“ oznámil, jako by neslyšel jediné slovo, které za posledních pět minut řekla. „Je v kuchyni.“ Kývl směrem k televizi. „Pššt, vedou ho do budovy soudu.“

Josie ztěžka vzdychla a stočila pohled k obrazovce. Když šerifovi zástupci vedli Kinga s bundou přes hlavu z auta do budovy, slyšela Lukeovo sotva postřehnutelné zasténání. „Nechtěl ukázat, jak špatně ta jeho pusa vypadá,“ poznamenal Luke.

Aby stanice WYEP trochu zapůsobila na své diváky, na obrazovce zazářil Kingův portrét z policejní databáze. King byl mladý, pouze tříadvacetiletý, měl těstovitý obličej, nepoddajné hnědé vlasy a neudržované, divoký plnovous. Dlouhý úzký nos měl na konci mírně zahnutý a zdálo se, že jeho hnědé oči téměř propalují objektiv. Kdykoli Josie viděla Kingovu fotku, naskočila jí husí kůže. Byla ráda, že ho nezastavil právě Luke. King totiž policistu ohrožoval mačetou, což byl fakt, který Luke přehlížel pokaždé, když nařikal, jakou má smůlu, že tam nebyl.

Josie soudila, že Luke má dostatek traumat na celý život i bez útoku mačetou na seznamu. Před rokem a půl ho postřelili a skoro zemřel, když jí pomáhal vyřešit řadu zmizení dospívajících dívek, ke kterým došlo v jejím městě.

Ale to nebyl důvod, který změnil milujícího, dobrosrdečného a vášnivého snoubence na apatického cizince sedícího před ní. Před čtyřmi měsíci jel navštívit svého kamaráda Bradyho, aby se podívali na zápas play-off NHL, a zjistil, že Brady zastřelil nejdříve svoji manželku Evu a pak se zabil sám. Conwayovi žili v malém městě Bowers-

ville, které leží mimo Josiinu jurisdikci, takže následky trestného činu neviděla, ale Luke od té doby nebyl stejný. Jako kdyby Brady Conway vzal část Lukea s sebou, když zastřelil manželku a sebe, a Josie si nebyla jistá, jestli ji někdy získá zpět. Snažila se, jak mohla, ale nezdálo se, že by se k němu přibližovala. Naopak každý další den přinesl Josii další kousek vzájemné vzdálenosti a novou míru smutku a nejistoty.

„Skutečný živý sériový vrah,“ řekl Luke. „Mohl jsem ho zatknout já. Kolik lidí může prohlásit, že zatkli sériového vraha?“

Josie mohla. „Není to tak skvělé, jak si asi představuješ,“ poznamenala, ještě jednou vzala ovladač a vypnula televizi.

„Lukeu, dneska můžeme být spolu. Vážně jsem si myslela, že bychom mohli...“

Posadil se zpříma a v obličeji zrudl. „Hej, já se na to díval.“

Vytrhl jí ovladač z ruky a znovu televizi zapnul, přičemž řvala ještě víc než předtím.

„Lukeu, snažím se s tebou mluvit,“ naléhala Josie.

Jeho oči dál zůstávaly přilepené na obrazovce. „O čem?“

„O čemkoli chceš.“

Přejel pohledem přes konferenční stůl a pak se jejich oči setkaly. „Prosím, Josie, jsem unavený.“

Chystala se mu odpovědět, ale už byl opět zabraný do zpravodajství. Milion kilometrů od ní, i když jejich těla dělil jen pár centimetrů. Nebylo to poprvé, kdy přemýšlela, co se s ním stalo. Jeho něha, vrozený cit jednat jako rytíř a absolutní normálnost – to ji kdysi na Lukeovi přitahovalo. Věděla, že tyto záchvaty lhostejného chladu se netýkají jí osobně. Rozuměla tomu. Jen si nebyla jistá, kolik ještě dokáže vydržet.

Už dříve mu navrhla, aby zašel na terapii, protože zjevně nezpracoval, co se stalo jeho přátelům. A také měla podezření, že se obviňuje. Kdyby přijel o pár minut dřív, možná by mohl celé té záležitosti zabránit.

V mrazivém tichu, které mezi nimi panovalo, začal zvonit Josiin telefon a oba otočili hlavu po směru zvuku. Nechala ho ležet na stolku v hale. „Musím to zvednout,“ řekla tiše.

Přešla místnost, popadla mobil a přitiskla si ho k uchu. „Tady Josie.“ Volal jí poručík Noah Fraley, její zástupce.

„Šéfk,“ začal Noah. „Máme tady takovou situaci... Myslím, že bys sem za mnou měla hned přijet.“

Josie se nezeptala proč. Jednoduše poznamenala jen: „Dobře,“ a poslouchala, jak ze sebe Noah sype adresu, o které věděla, že by ji měla poznat, ale právě teď ji nedokázala zařadit. Zavěsila a ze skříně popadla bundu.

„Josie?“ zavolal Luke z obývacího pokoje.

„Musím do práce,“ řekla.

KAPITOLA 3

Neuvědomovala si, jak silné napětí v mezilopatkových svalech má, dokud nebyla víc než kilometr od domova a její tělo se konečně nezačalo uvolňovat. Věděla, že by se neměla schovávat za práci, ale šlo o jediné místo, kde cítila, že má věci pod kontrolou. Jenže úleva se rázem rozplynula, jakmile dorazila na adresu, kterou ze sebe Noah tak rychle vyklopil. Najednou si uvědomila, proč jí připadala známá.

Noah stál před velkým viktoriánským domem se zachmuřeným a strnulým výrazem ve tváři. A hlídkující důstojník dentonského policejního oddělení, který v ruce držel psací podložku s klipsem, hlídal vchodové dveře po Noahově boku. „Máme místo činu?“ zeptala se Josie.

Noah přikývl.

„Okolí jste už zajistili?“

„Ano. Taky máme jednoho člověka u zadních dveří. Všechny vstupy jsou kryté.“

„Je... je mrtvá?“

Josie zcela upřímně netušila, jak by se cítila, kdyby jí Noah oznámil, že je Misty Derossiová opravdu mrtvá. Nebylo žádným tajemstvím, že ji Josie nenáviděla od chvíle, kdy přistihla svého zesnulého

manžela Raye, že s ní, notoricky promiskuitní striptérkou, spí. Pro Josii to bylo těžké. Ale když se Ray přiznal, že se do Misty zamiloval, no... všechno se tím změnilo.

„Ne,“ odpověděl Noah. „Aspoň zatím ne. Záchranáři už ji odvezli do nemocnice. Poslal jsem za nimi jednoho muže, aby nás informoval o jejím stavu. Sousedka ji našla v bezvědomí. Starší žena, která bydlí ve vedlejším domě, neviděla Misty vcházet ani vycházet už několik dní, takže to šla prověřit. Klepala, ale nikdo neotevřel. Takže dům obešla a říká, že našla zadní dveře pootevřené. Vešla dovnitř a na podlaze v obývacím pokoji ležela Misty v bezvědomí. Pak zavolala 911. Misty byla dost ošklivě zřízená. Většina domu je nedotčená, ale v obývacím pokoji je nepořádek. Uvidíš sama.“

Josie se chvíličku soustředila a vnitřně se přenastavila, aby odsunula osobní pocity stranou a k případu se postavila jako ke každému jinému. Prošla kolem Noaha, který ji následoval. Kývla na hlídajícího policistu a sledovala, jak zapisuje její jméno do protokolu z místa činu. Hned za vstupními dveřmi zřídil jeden z kolegů zajišťujících místo činu malou technickou stanici.

Město Denton má rozlohu přibližně 65 kilometrů čtverečních, přičemž mnoho kilometrů zabírají nezkrocené hory centrální Pensylvánie, kde jsou široko daleko jen klikaté úzké silnice, husté lesy a venkovské domy. S populací něco málo přes třicet tisíc obyvatel nebylo město dost velké na to, aby mělo vlastní jednotku zajišťující místo činu, ale měli malý kontingent policistů speciálně vyškolených, jak shromažďovat důkazy a zabezpečit místo činu – důkazní zásahový tým neboli DZT.

V technické stanici si Josie a Noah oblékli jednorázové ochranné kombinézy, návleky na boty, přiléhavé čapky a latexové rukavice. „Poslal jsi někoho, aby se poptal u sousedů?“ zeptala se Josie. „Jestli někdo něco viděl?“

„Ano,“ přikývl Noah. „Venku mám dva muže.“

Josie následovala Noaha hlouběji do Mistyina domu a viděla, že měl pravdu – luxusně vybavené a pečlivě upravené pokoje působily nedotčeně. Oni dva už spolu domem jednou procházeli, před rokem a půl, když po Rayově smrti Misty zmizela. Dům byl plný zdobného starožitného nábytku, který vypadal stejně nepohodlně jako přepychově. Tančit v místním striptýzovém klubu je zřejmě extrémně lukrativní.

„Jak jsem říkal, téměř všechno zůstalo na svém místě,“ zopakoval Noah, když se přesunuli do haly v přízemí.

„Říkal jsi, že ta sousedka našla zadní dveře pootevřené. Někjaké známky násilného vniknutí?“

Noah zakroutil hlavou. „Ne. Buď Misty zadní dveře nezamkla, nebo pustila útočníka dovnitř.“

„Rozbitá okna?“

„Žádné.“

„Mistyino auto?“

„Zaparkované v garáži za domem.“

Noah se zastavil u vchodu do obývacího pokoje, situovaného v zadní části domu. Gestem ruky naznačil, že by měla vstoupit jako první.

„Jsi připravená? Dávej pozor, kam šlapeš.“

Když Josie vstoupila do pokoje, potlačila vzdech. Kdysi dokonalý pokoj vypadal, jako by se jím prohnalo tornádo. Podlahu z tvrdého

dřeva pokrývalo sklo, třísky a kusy rozbitého nábytku a světle modrý koberec s květinovým vzorem byl potřísněný krví. O pár desítek centimetrů dál ležel dřevěný konferenční stolek v polovině rozložený a z rozštípnutého dřeva visel chomáč blondatých vlasů. Josie kolem sebe napočítala tři převržené velké lampy a střepy z ručně malovaných skleněných stínidel se rozlétly po celém pokoji. Část stěny krémové barvy po její levici byla promáčknutá v místě, kam byl někdo odhozen tak prudce, že prolomil sádkartonové desky. Josie udělala několik opatrných kroků dál do místnosti a její pozornost upoutal malý bílý předmět vedle tabulky s číslem, označující důkaz. Klekla si a na předmět ukázala.

„Bože můj,“ hlesla. „To je zub?“

Slyšela, jak se Noah nadechl. „Ano,“ přitakal. „Záchranáři říkali, že Misty chybí jeden horní přední zub.“

Odtrhla od zubu oči, aby prozkoumala místnost. Napočítala tři policisty v plné práci. Jeden oprašoval stěny a nábytek, aby našel otisky prstů, další vysával vlákna z kruhového koberečku uprostřed místnosti. Třetí přecházel od jedné žluté plastové tabulky, které byly rozmístěné po celém pokoji, ke druhé a fotografoval každý detail důkazu. Všichni chodili velmi pomalu a opatrně, jako by našlapovali na tenký led, oblečení v bílých oblecích, stejně jako Josie a Noah. Když cítili, že se na ně Josie dívá, zvedli k ní pohled.

„Šéfko,“ pozdravil ji kolega s malým ručním vysavačem.

Přikývla a muž se přesunul z koberečku k tlusté bílé flísové dece, odhozené na podlahu. Ukázal na deku a policistka, která fotografovala důkazy, k ní opatrně přešla a několikrát stiskla spoušť. Poté deku roztáhli a vysáli všechny vlasy, chlupy nebo vlákna, které na ní

zůstaly. Čistý bílý povrch kazil krvavý otisk ruky. Mistyiny ruky, soudě podle velikosti.

Pak Josiin pohled upoutalo něco jiného. Ukázala na předmět vedle pohovky.

„Sakra, Noahu, co to je?“

KAPITOLA 4

Houpací lehátko pro miminko mělo světle šedou barvu s pastelově zelenými a žlutými puntíky. Leželo převrácené na stranu. Otáčivé ramínko, které obvykle visí nad sedátkem z hrazdičky ve tvaru písmene U, bylo odlomené a měkká zvířátka byla smutně rozházená po podlaze. Vedle lehátka se válel malý vycpaný slon a zmačkaná zelená deka, dost velká jen na to, aby do ní zabalili novorozeně.

„Tady bylo mimino? Ona měla dítě? Je...?“

„Dítě tu není,“ odpověděl Noah rychle.

Jeho odpověď ale nezabránila tomu, aby se Josii nesevřel žaludek příšerným pocitem úzkosti.

„Ani jsem nevěděla, že byla těhotná.“

Noah přikývl. „Sousedka říkala, že má Misty každým dnem porodit. Na základě toho, co jsme našli v koupelně v patře, se domníváme, že porodila tady. Po dítěti ale nezůstaly žádné stopy. V suterénu jsme našli zamčeného psa, který štěkal jako pominutý. Sousedka slíbila, že se o něj postará, dokud se všechno nevyřeší.“

„Kdy porodila?“

„To nevíme, ale myslím si, že včera nebo den předtím. Sousedka nám řekla, že Misty viděla před čtyřmi dny, a to už měla namále.“

„Myslíš si, že když rodila, byla sama?“

„Myslím, že ne. Pojď se podívat nahoru.“

Josie následovala Noaha po schodišti. Vedl ji kolem místnosti, kterou Misty očividně zařídila jako dětský pokoj. Nahlédla dovnitř – na žlutých stěnách tancovala zvířátka a prádelník, přebalovací pult a postýlka vypadaly zcela nově. Jestli se Misty opravdu narodilo dítě během posledních čtyřiaadvaceti či osmačtyřiceti hodin, neměla šanci nic z toho použít.

Noah zamířil do hlavní ložnice. První, co Josii udeřilo, byl zápach. Zatuchlý pot, zvláštní nasládlá vůně, kterou nedokázala určit, a slabý pach mědi, o kterém věděla, že se jedná o krev. V místnosti vládl totální nepořádek. Na masivní posteli ve zdobně vyřezávaném mahagonovém rámu se válely zmačkané ručníky a prostěradla, stažený přehoz ležel na kupě na podlaze. Zmuchlané ručníky, žínky a prostěradla vytvořily stezku do sousední koupelny. Téměř všechno pokrývala zaschlá krev.

„S tímhle pokojem jsme už skončili, takže se tady můžeš pohybovat bez omezení,“ řekl jí Noah.

Josie vešla do hlavní koupelny. „Porodila tady.“

„Ano,“ přitakal Noah.

Josie toho o porodu moc nevěděla, ale byla si jistá, že Misty musel někdo pomáhat.

„Kde má telefon?“ zeptala se.

„Nenašli jsme ho.“

„Viděla ta starší sousedka někoho vycházet nebo přicházet? Začal jsi tím, že jste vyzpovídali nejbližší sousedy, je to tak?“

„Ano. Mluvil jsem s nimi osobně.“

„Viděli někoho? Možná někdo nesl dítě? Nebo nějaké neobvyklé vozidlo?“

„Nikdo nic neviděl,“ zavrtěl hlavou Noah.

„To dítě musíme ihned nahlásit do systému jako Amber Alert.“

„Na základě čeho?“

„Tenhle případ splňuje veškerá kritéria. Amber Alert má společnosti poskytnout informaci, pokud se dítě mladší osmnácti let pohřešuje, nebo došlo k únosu a hrozí bezprostřední ohrožení. Jestli to novorozeně není tady a není ani se svojí matkou, pak to musíme považovat za únos. Nehodlám riskovat, ne, když jde o novorozence.“

„Šéfk, neznáme ani jeho pohlaví.“

„Tak ho musíš zjistit. Někdo by si měl promluvit s jejím gynekologem. A co ta její nejlepší přítelkyně? Ta, která nám telefonovala, když se Misty pohřešovala minule?“

„Už jsem jí volal,“ řekl Noah. „A na lednici jsem našel kartičku s termíny návštěv u místního gynekologa. Poslal jsem do ordinace Gretchen, tak uvidíme, co zjistí.“

„Dobře,“ přitakala Josie.

Gretchen Palmerová na oddělení zastávala pozici detektiva. Josie ji přijala krátce poté, co se stala velitelem policie a potřebovala detektiva, který by ji nahradil. Gretchen táhlo na čtyřicet a většinu své kariéry pracovala jako detektiv ve Philadelphii. Ostřílená, racionální a pro oddělení představovala skutečný přínos.

Noah se zamračil. „Nemáme žádnou fotku, žádné auto, žádného svědka.“

„Já vím. Není toho moc, na čem můžeme stavět,“ souhlasila Josie. „Tak se aspoň pokusme zjistit co možná nejrychleji pohlaví dítěte, než zveřejníme výzvu. A co otec?“

„Podle té sousedky o něm Misty s nikým nemluvila.“

„Takže je možné, že jde o domácí záležitost a dítě má otec,“ řekla Josie. „Musíme zjistit, o koho se jedná. A taky potřebujeme vědět, kdo jí pomáhal s porodem, a jestli dokonce domácí porod neplánovala.“

„Šéfko? Poručíku Fraleyi?“ zakřičel hlas z přízemí. Poznala policistu, který hlídkoval před domem. „Někdo s vámi chce mluvit.“

KAPITOLA 5

Po Mistyině verandě, která vedla kolem celého domu, přecházela asi pětadvacetiletá žena a pevně se objímala pažemi. Na sobě měla tmavě modré džíny, nad páskovými sandály ohrnuté do úhledných manžet. A přes bílé tričko si přehodila černý svetr. Její pleť měla sytě oranžový nádech získaný samoopalovacím nástříkem, který kolidoval s uhlově černými vlasy. Ty jí ve vlnách padaly po zádech. Když uviděla Josii a Noaha, rozběhla se k nim s rozpraženými rukama, jako by chtěla jednoho z nich nebo dokonce oba vzít do náruče. Pak se na okamžik zastavila a místo toho se znovu objala sama.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se Noah a stáhl si z hlavy jednorázovou pokrývku.

Žena na chvíli nedokázala odtrhnout oči od Noahových hustých hnědých kadeří. Josie musela uznat, že když si Noah sundal čapku, jeho vlasy vypadaly ještě odborněji rozčuchané než předtím.

„Paní?“ řekla Josie.

Žena se nejistě usmála a krátce stočila pohled k Josii. „Jmenuju se Brittney. Telefonoval mi poručík Fraley. Jsem Mistyina nejlepší kamarádka. Je... je v pořádku?“

Noah si stáhl latexové rukavice a napřáhl ruku, kterou Brittney stiskla. „To jsem já,“ řekl. „Slečna Derossiová žije, ale má vážná zra-

nění. Teď je v nemocnici. O jejím stavu zatím nic nevíme, ale sou-
sedka ji našla v bezvědomí.“

Ruka jí vyletěla k ústům. „Bože můj! Je miminko v pořádku?“

Noah se podíval na Josii. „Brittney,“ Josie si vzala slovo, „dítě se
pohřešuje.“

Brittney zalapala po dechu. „Cože? Co myslíte tím, že se po-
hřešuje? Ona už porodila?“

„Víte, jestli Misty čekala chlapce, nebo děvče?“ zeptala se Josie.

„Chlapečka. Bože můj, kde je?“

Josie její otázku ignorovala, ale položila vlastní. „Kdy jste napo-
sledy Misty viděla, nebo s ní mluvila?“

Brittney si položila ruku na hrudník. „Nevím. Asi před čtyř-
mi pěti dny? Hodně pracovně cestuju, takže jsem nebyla ve městě.
Slíbila jsem jí, že se na termín porodu vrátím. Včera jsem jí po-
slala několik textovek, ale neodpověděla. Neřešila jsem to. Když
je unavená nebo když se cítí mizerně, trvá jí celou věčnost, než
odepíše.“

„Kdy měla termín?“ zeptala se Josie.

„Zítra. Dneska jsem se vrátila.“

„Co děláte?“ navázal Noah.

„Jsem obchodní zástupce jedné farmaceutické společnosti. Po-
čkejte... kdy vlastně porodila?“

„Soudě podle její koupelny, někdy během posledních čtyřia-
ceti až osmačtyřiceti hodin.“

Z Brittneyiny tváře vyprchala barva. „Soudě podle její koupelny?“

„Porodila doma,“ vysvětlila Josie. „Brittney, nevíte, jestli měla
domluvenou porodní asistentku?“

Brittney znovu začala přecházet sem a tam. „Ne. Ne, neměla. Měla jít do nemocnice. Nerozumím tomu. Nezavolala mi. Kdo tady byl?“

„Doufali jsme, že s tím byste nám mohla pomoci vy,“ řekl Noah.

„Brittney,“ pokračovala Josie, „svěřila se vám Misty, kdo je otcem dítěte?“

„Ne, to bylo velké tajemství. Ani mně to neřekla. Neví to nikdo. Říkala, že mi to možná poví, až se miminko narodí.“

„Proč to držela v tajnosti?“

Brittney pokrčila rameny. „Nevím. Řekla jsem jí, že ať to byl kdokoli, není to vůbec důležité... tím myslím pro mě. V celé té záležitosti byla přecitlivělá. Víte, když jí bylo asi dvacet, prodělala mimoděložní těhotenství, které ji uvnitř dost poškodilo. Překvapilo mě, že vůbec otěhotněla, protože doktoři jí tvrdili, že nemůže. Když se to stalo, bylo to jako nějaký obrovský zázrak. Dělal jsem si z toho legraci, že by mě vážně zajímalo, kterému chlápku se podařilo ji zbouchnout, ale neřekla mi to. Jenom mluvila o tom, že než o tom začne vykládat, musí dát pár věcí do pořádku.“

„Jako například?“ zeptala se Josie.

„To nevím. Celé to bylo divné. Neřekla to ani *mně*. Kamarádíme spolu od školky. Nejdřív jsem na ni hodně tlačila, jenže pak jsme se dostaly do stádia, že se hrozně rozčílila pokaždé, když jsem se zmínila. Tak jsem to vzdala.“

Josie se zamračila. „Je možné, že to těhotenství bylo následkem nedobrovolného styku?“

Brittney se zastavila a zírala na Josii. „Cože? Myslíte jako znásilnění?“

„Ano. Řekla by vám o tom?“

„Nevím. Čas od času mívala problémy s některými zákazníky, tam kde pracovala... Víte, že pracovala v klubu Foxy Tails, že ano?“

„Ano,“ přisvědčil Noah.

„Chlapi po ní vždycky šleli. Tím chci říct, že ve své práci byla vážně dobrá. Měla hodně pravidelných klientů, kteří si připlatili, aby jim zatancovala v soukromí.“

„S několika z nich udržovala vztah, je to tak?“ zeptala se Josie ostře a ignorovala Noaha, který po ní střelil pohledem.

Brittney přikývla. „Misty si ráda užívala na více frontách. Ale s jedním chlápem to myslela opravdu vážně. S Rayem Quinnem. Byl to polda. Ach...“ Brittney se odmlčela a rozpačitě se na ně usmála. „To jste asi věděli.“

Josii napadlo, že Brittney netuší, kdo je. Nikdy se nepotkaly, ale Josie se za poslední rok a půl jako náčelnice policie často objevovala v televizi. Což byla jen jedna z věcí, které na své nové pozici nevnášela. Samozřejmě, dlouhé tmavé vlasy má schované pod čapkou, kterou si při vstupu na místo činu nasadila. A proto ji Brittney pravděpodobně nepoznala.

„Raye jsme znali,“ přikývla Josie.

Cítila, jak jí Noahův pohled propaluje profilem díru do hlavy, ale neotočila se na něj.

Brittney pokračovala: „No, myslela to s ním fakt vážně. Měli se brát. Opravdu se chtěla usadit a vždycky říkala, že Ray je ten typ chlápka, se kterým by každá chtěla založit rodinu. Byl láskou jejího života. Ten jediný, chápete?“

Josie ucítla slabé bodnutí těsně pod bránicí. Na zlomek vteřiny se jí vzduch zasekl v krku a nemohla vydechnout. Ano, chápala.

Chápala dokonale, protože Ray byl láskou i Josiina života. Její „jediný“. Misty představovala jen bod na obrazovce jeho milostného radaru. Když se manželství Josie a Raye rozpadlo, chodil s Misty asi rok. A nikdy nepodepsal rozvodové papíry. Ve skutečnosti je odmítl podepsat. A nejen to. Misty se Josii přiznala, že během té doby taky spala s Rayovým nejlepším kamarádem.

Než na tuto skutečnost mohla Josie upozornit, Noah se zeptal: „Chodila s někým po Rayově smrti?“

Brittney zavrtěla hlavou. „O nikom nevím... tím chci říct, že to s nikým nebrala vážně.“

Josie si založila ruku v bok. „Potřebujeme vědět, s kým po Rayově smrti spala.“

Brittney na ni zírala a na oranžových tvářích jí naskákaly růžové skvrny. „No, pár jmen vám říct můžu...“

„Pár?“ zopakoval Noah ne příliš tiše.

„No, ano, Misty... byli různí... Misty kromě Raye neměla vážnou známost, ale vždycky měla nějaké muže.“

„Co myslíte tím, že měla nějaké muže?“ chtěla vědět Josie.

Brittney pokrčila rameny. „Zajímalo se o ni hodně mužů. Ráda přitahuje pozornost. Některé chlápky svým způsobem litovala, takže si s nimi chvíli užívala. Hodně jich bylo Misty úplně posedlých, ale ona to nikdy nebrala vážně. Musíte pochopit, že Misty nikdy vztah nepovažovala za monogamní. Dokud se nevdá. Proto plánovala, že až se s Rayem vezmou, přestane pracovat a s nikým dalším se už nebude scházet.“

„Ale spala se ženatými muži,“ podotkla Josie. „Existuje možnost, že otec toho dítěte je ženatý, a to je důvod, proč si myslela, že by ji lidi odsoudili?“

Další pokrčení ramen. „Možná, ale myslím si, že i tak by mi to řekla. Tím chci říct, že vím o většině ženatých chlápků, se kterými spala, takže by nebylo žádným velkým překvapením, kdyby otec byl jeden z nich. Pravděpodobně by mi to řekla.“

Noah stočil pohled vzhůru a Josie viděla, že v duchu počítá. „Otěhotněla někdy v prosinci, zřejmě první nebo druhý týden. Vzpomenete si na to období? Nevybavíte si, jestli se někdy chovala zvláště? Nebo byla rozčilená, odtažitá?“

Brittney se zamyšleně dotkla brady. „Ne. Pokud něco, tak v té době vypadala šťastná. Pamatuju si, že mě napadlo, že je to zvláštní, protože se blížily svátky. První Vánoce bez Raye a to všechno kolem. Myslela jsem si, že bude mít depresi. Neviděly jsme se osobně, protože jsem byla mimo město na pracovním školení, ale psaly jsme si a telefonovaly. Vzpomínám si, jak se mi ulevilo, že nemá... no, že nemá sebevražedné sklony. Totiž na střední škole byla znásil...“

Brittney náhle zmlkla.

„Když jste chodily na střední, někdo ji napadl?“ Josie se ji snažila uklidnit, aby pokračovala.

Brittney sklopila pohled k zemi. „Neměla jsem nic říkat. Není to moje věc. Nikdy o tom nechtěla mluvit. Řekla mi o tom, ale tím to končilo. Jenže tenkrát byla úplně vyřízená. Několik měsíců.“

„Ohlásila to?“ zeptala se Josie.

„Ne, ne. Šlo o chlápka, s nímž se vídala, a říkala, že by to bylo jeho slovo proti jejímu. Prostě si myslela, že by ji nikdo nebral vážně. Samozřejmě že se s ním pak rozešla. Ale hodně dlouho byla na dně. Když otěhotněla, nevypadala jako tenkrát. Byla opravdu šťastná.“

„Ale o otci nemluvila,“ řekl Noah a nebyla to otázka.

Brittney pokrčila rameny. „Myslím, že by nakonec začala. Až by vyřešila, co je nutné vyřešit.“

„Budeme potřebovat ta jména,“ požádala ji Josie. „Mužů, se kterými se vídala. Všech, se kterými něco měla po Rayově smrti, a taky těch, se kterými se scházela, než Ray umřel.“

Noah vytáhl zápisník a zapsal si jména, která ze sebe Brittney vysypala. Některá z nich Josie poznávala. „Pošli někoho, ať ověří jejich alibi za posledních osmačtyřicet hodin,“ požádala Noaha.

Přikývl a znovu se podíval na Brittney. „Někdo další? Něco, co by podle vás mohlo být důležité? Zmínila jste zákazníky u Foxy Tails. Mohl se na Misty někdo z nich natolik upnout, že by ji napadl?“

„Nevím. Možné je všechno. Za ty roky se objevilo pár stalkerů. Ale nikdo z nich nebyl nikdy násilnický. Měli byste si promluvit s jejím šéfem, Butchem. Bude vědět víc než já.“

„Samozřejmě,“ přitakal Noah.

„A ještě poslední věc,“ vzpomněla si Josie. „Mluvila jste o tom, že Misty věděla, že čeká chlapce. Už mu vybrala jméno?“

Brittney se usmála. „Ano. Victor Raymond. Roztomilé, vidíte?“

KAPITOLA 6

Josie se z verandy dívala, jak Brittney odjíždí ve svém starém modelu Toyota Camry. Měla namířeno do nemocnice, aby seděla u Mistyiny postele. To jméno jí dělalo starosti. Rayovo jméno ji samozřejmě rani- lo. Ale za celý svůj život poznala jen jednoho Victora, a ten byl zlý až do morku kostí. Ve skutečnosti Victor Quinn běžně mlátil svoji ženu, zatímco se jeho malý syn schovával pod kuchyňským stolem nebo za gaučem. Ray jí říkával, že množství krve a vnitřností, které vidí v práci, se zdaleka nevyrovnají tomu, co vidával doma, když mu bylo třináct.

Opravdu Misty pojmenovala svoje dítě po Rayově otci? Ne po- prvé měla Josie pocit, že si Misty nějakým způsobem přivlastnila její život a hrozně jí ho kazí.

„Šéfko?“

Stočila pohled od koncových světel Brittneyina auta a viděla, že ji Noah pozoruje zpod svráštěného obočí. Josie si povzdechla. „Ano?“

„Chceš teď požádat o ten Amber Alert?“

„Ano, ihned.“

„Myslíš si, že to bude k něčemu dobré? Když máme tak málo informací?“ zeptal se.

„Vždycky existuje šance, že pokud zveřejníme upozornění, někdo si všimne přítelkyně nebo člena rodiny, který má z ničeho nic novo-

rozeně, a zavolá nám. Nemůžeme riskovat. Amber Alert má nejvyšší prioritu. Až tady skončíme, zajedeme do Foxy Tails a promluvíme si se šéfem. Máš číslo Mistyina mobilu?“

Noah zalistoval ve svém notesu a číslo jí ukázal. Josie ho vytkala a vytočila na svém telefonu, ale byla přesměrovaná do hlasové schránky. „Zavolej na stanici, ať někdo napíše žádosti,“ požádala Josie Noaha. „Zjistíme, kde se Mistyin telefon naposledy připojil do sítě, a uvidíme, jestli se nám podaří triangulovat jeho umístění. Ačkoli kdybych někomu ukradla mimino, nenosila bych u sebe jeho telefon.“

„Předpokládáš, že máme co do činění s někým chytrým,“ opáčil Noah.

„Poslouchej, chci, aby někdo prošel Mistyiny osobní věci. Jestli neobjevíme něco užitečného. Ovšem musíme se pokusit nic nepoškodit. Jestli bude muset naše oddělení vyplatit náhradu za ten její nábytek, pěkně se nám to prodrazí.“

Noah přikývl a zamířil zpět ke vstupním dveřím domu. V tu chvíli na Mistyinu příjezdovou cestu vjel černý Chevrolet Cruze a zastavil. Z auta vyskočila detektiv Gretchen Palmerová, a když se blížila, zvedla ruku na pozdrav. Na sobě měla černé kalhoty, bílé tričko dentonského policejního oddělení s límečkem a černou koženou bundu, která pamatovala lepší časy. Josie si začínala myslet, že se jedná o Gretcheninu uniformu. Kožená bunda byla pánská a po mnoha letech nošení ošoupaná. Josie si byla jistá, že se k ní váže nějaký příběh, ale nic jí do toho nebylo.

„Šéfko,“ oslovila Josii, když vyšla na schody verandy. Zápisník už měla připravený. Z náprsní kapsy bundy vytáhla brýle na čtení, na-

sadila si je, rukou si přejela v krátkých hnědých rozježených vlasech a začala: „Setkala jsem se s jejím gynekologem. Derossiová neplánovala родit doma. Termín měla na zítra, čekala kluka, a kdyby nezačala родit spontánně, příští týden by jí porod vyvolali. Včera měla kontrolu, na kterou nepřišla. Do ordinace začala chodit asi ve druhém měsíci těhotenství. Všechno probíhalo naprosto bezchybně. Žádné komplikace, stav dítěte ukázkový. Otce nikdy nezmínila a jméno není uvedené ani ve zdravotní dokumentaci. Když už jsem tam byla, zaskočila jsem na pohotovost. Slečna Derossiová má proraženou lebku a krvácí do mozku. Pravděpodobně ji budou muset operovat. Také jí chybí zub, má zlomené zápěstí a výrazné podlitiny na předloktích a krku. Vypadá to, že se ji někdo pokusil uškrtit, ale ze všech sil se bránila, takže ji praštil po hlavě, aby ji omráčil a mohl utéct.“

„Ježíši,“ vydechla Josie. „Musíme najít to dítě. Co dalšího máte?“

Gretchen otočila stránku ve svém zápisníku. „Lékaři se domnívají, že zranění hlavy utrpěla během několika posledních hodin. Také říkají, že s největší pravděpodobností porodila včera. Pořád ještě hodně krvácí a také došlo k natržení. Ten, kdo s ní byl, ji nezašil. Udělají to v nemocnici a už si vyžádali konzultaci porodníka-gynekologa.“

Josie uděla grimasu. „To je normální? Porodní asistentky obvykle ženy zašívají, když... se během domácího porodu natrhnou?“

Gretchen se na ni podívala přes vrchní oblouk brýlových obrouček. „Většina porodních asistentek by to udělala, pokud není tržná rána příliš komplikovaná nebo hluboká.“

„Můžeme tedy téměř jistě předpokládat, že ten, kdo s ní tady včera byl a pomáhal jí s porodem, pravděpodobně nebyl profesionálně vyškolený a Mistyino bezpečné zotavení nepokládal za prioritní.

Pokud šlo o jednu a tutěž osobu, nechala uplynout celý den, a pak jí dítě násilím vzala.“

„To je zvláštní, že?“

„Protože proč by ta osoba musela po tom všem brát dítě násilím? Proč prostě jen nepočkala, až matka usne, a nevyplížila se s ním?“ přemýšlela Josie nahlas.

„Vy si myslíte, že to udělal někdo jiný.“

„Ano. Někdo jí pomohl při porodu a někdo jiný vzal dítě. Nemyslím si, že se jednalo o tutěž osobu.“

„Je možné, že ten člověk odvedl porodní asistentku s sebou?“

Josie zakroutila hlavou. „Nevím. Předpokládáme, že šlo o porodní asistentku. Ale možná ne. Třeba osoba, která pomáhala při porodu, spolupracovala s osobou, která vzala dítě. Nebo se taky sama dostala do potíží. Nemáme dostatek důkazů, abychom mohli udělat kvalifikovaný odhad ani pro jednu z variant. Ale abychom měli jistotu, bude lepší, když prověříte všechny certifikované porodní asistentky v Dentonu. Nemůže jich být moc.“

Gretchen si to poznamenala.

„Ještě něco?“ zeptala se Josie.

„Ano. Během těhotenství Misty podstoupila různé testy a nikdy se neobjevily žádné komplikace. A poté, co Misty v nemocnici zběžně prohlédli, se nezdá, že by měla komplikovaný porod. Takže bychom měli hledat zdravé dítě. Chlapec by měl být v pořádku, pokud se o něj osoba, která ho odnesla, postará.“

Josie zavrtěla hlavou. Do situace, která by se dala popsat jako *v pořádku*, to celé mělo na míle daleko.

KAPITOLA 7

Prohlídka Mistyina domu trochu pokročila, s výjimkou zdobného starožitného stolu s několika zamčenými zásuvkami na obou stranách, ale bez jakékoli stopy po klíči. Noah navrhoval, aby zásuvky vypáchili. Ale soudě podle jeho vzhledu by jeho oprava poté, až se Misty uzdraví, stála víc než měsíční účet za plyn pro celé policejní oddělení. Místo toho Josie pověřila jednoho ze svých mužů, ať zavolá zámečníka, aby zjistili, jestli je možné stůl odemknout s minimálním poškozením. Jednou z Josiiných povinností coby velitele oddělení bylo udržet ho finančně nad vodou. Už si nemohla dovolit ten luxus, aby se vrhla do případu s jediným cílem – vyřešit ho. Každé rozhodnutí musí být zváženo s ohledem na rozpočtová omezení oddělení.

Jednomu z Josiiných kolegů se podařilo dostat do Mistyina notebooku, ale ani to nepřineslo užitečné informace nebo vodítko k podezřelé osobě. Viděli stránky, které často navštěvovala – banka a e-mail, které byly bez hesla k ničemu, Amazon, obchod s dětským zbožím Babies „R“ Us a stránka s názvem „Vaše těhotenství týden po týdnu“. Jenže nic z toho jim nenapovědělo, kde hledat Mistyino dítě.

Josie doufala, že by jim mohly pomoci otisky získané v domě, ale vyhodnocení chvíli potrvá, protože pro ověřování otisků prstů

musejí využívat služeb státní policie. To často zabralo několik dní. I když Josie doufala, že by je mohla přesvědčit, aby práci urychlili. Zvláště když je v sázce tak křehký život.

Josie cítila záchrany vzrušení, protože pracovala společně se svými podřízenými na místě činu. Jako by byla znovu jen detektivem a neseseděla za pracovním stolem zavalená horou papírů. Bože, tohle jí tak chybí.

Z myšlenek ji vytrhlo náhlé bzučení, zvonění a vibrování mobilních telefonů kolem ní. Státní policie určitě přijala Amber Alert, napadlo ji s úlevou. Měli na starosti prověřování všech žádostí, a jakmile je akceptovali, zveřejnili je. Teď její tým nemůže dělat nic jiného než čekat.

Josie a Noah vyšli ven a svlékli si jednorázové obleky. V Mistyino domě udělali vše, co mohli. Shromáždili veškeré informace s výjimkou těch, jejichž ověření probíhá v laboratoři. „Pojedu s tebou do Foxy Tails,“ navrhla.

Noah zkameněl a zíral na ni. „Určitě?“

Naposledy v klubu byla tu noc, kdy Raye přistihla ve vášnivém objetí s Misty. Na oddělení to všichni věděli a Josie na to místo už nikdy nechtěla vkročit. Ale pocit vzrušení, protože je zpátky v terénu, a myšlenka na Lukeovo chladné přijetí, které na ni čeká doma, byly dostatečně pádné, aby ji přesvědčily o opaku. Kromě toho je Ray už dlouho mrtvý a Mistyino dítě se pohřešuje. Její vlastní pocity ohledně Misty musejí stranou. Má práci.

„Ano,“ odpověděla. „Určitě.“

„Šéfko,“ zavolal jeden z hlídkujících kolegů. Noah ji začal oslovovat „šéfko“ hned poté, co získala pozici náčelníka. Jednalo se

o vtip, ale teď jí tak říkali všichni. Všechno je lepší než „šéf“. Jejího předchůdce nikdo nikdy nenahradí.

Josie a Noah se otočili do ulice, kam ukazoval hlídkující policista. Pod stmívající se oblohou parkovala u chodníku černá prodloužená limuzína.

„Tak tohle,“ poznamenal Noah, „každý den neuvidíš.“

Jedno z tónovaných okének v zadní části vozu se spustilo a vykoukla tvář starostky Tary Charlestonové. Obočí měla přísně vyklenuté. „Náčelnice Quinnová,“ zavolala, „máte chvíli?“

Josie se podívala na Noaha, který jen pokrčil rameny. S povzdechem si z bot stáhla návleky a zamířila k limuzíně. Když se přiblížila, dveře se otevřely. Nastoupila a zavřela za sebou. Starostka seděla vzadu sama. Byla zabořená v dlouhém koženém sedadle šedobéžové barvy a na sobě měla tmavomodré večerní šaty a perly, které s nimi ladily. Tmavé vlasy měla sčesané do elegantního francouzského drdolu.

„A sakra,“ ujelo Josii.

Snažila se uhladit si svoje vlasy, které reagovaly na statickou elektřinu z čapky. Pravděpodobně vypadala, jako by strčila prst do zásuvky.

Tara se na ni zamračila. „Vy jste zapomněla, že?“

„Ta benefice. Taro, moc se omlouvám,“ řekla Josie.

„Koupila jste si vůbec šaty?“ zeptala se Tara.

„Samozřejmě. Já...“ Odmlčela se a myslela na úzké černé šaty, které jí visely na zadní straně dveří do koupelny. Jak se celé měsíce trápila otázkou, jaké šaty by si měla obléknout historicky první žena v čele policejního oddělení města na svoji první charitativní benefi-

ci. Benefici, jež pořádala starostka, aby zajistila finance na centrum pro ženy, které vždy chtěla postavit. Josie nesnášela snobské, nóbl akce ve slavnostním oblečení – dokonce si neužila ani vlastní povýšení –, ale podle jejího názoru bylo centrum pro ženy, které starostka navrhovala zřídit, ve městě velmi potřebné. Ženám v Dentonu bude poskytovat nebývalé útočiště. A navíc je teď náčelnicí. Takové věci zřejmě policejní šéfové podporují a účastní se jich. Tak trochu nepřítomně ji napadlo, jestli na ni Luke čeká doma ve smokingu, nebo jestli si na to vůbec vzpomněl.

„Náčelnice Quinnová, vy víte, jak je pro mě ta benefice důležitá. Pracovala jsem na ní několik měsíců. Dokážete si vůbec představit, jak těžké pro mě bylo dostat Erika Dunna a Petera Rowlanda do jedné místnosti? Co všechno jsem musela slíbit? I malý dar jen od jednoho z nich může znamenat rozdíl mezi stavbou centra a odepisáním celého projektu.“

„Já vím,“ řekla Josie. „Omlouvám se.“

Peter Rowland byl miliardář, který vyrostl v Dentonu. Vydělal jmění, protože vyvíjel bezpečnostní a sledovací systémy s nejmodernějšími technologiemi, které prodával do celého světa různým společnostem, zejména kasinům. Žil v New Yorku, ale Josie věděla, že má stále dům v Dentonu. Eric Dunn byl kasinový magnát, který se už několik měsíců snažil získat povolení pro stavbu kasina na nevyužívaných pozemcích přímo u hranic města. Z předchozích rozhovorů s Tarou Josie věděla, že Rowland má zájem s Dunnem uzavřít dohodu, aby v Dunnově kasinu v Dentonu i ve všech dalších kasinech, které v budoucnu otevře, instaloval jeho bezpečnostní systém. Josie si osobně myslela, že otevřít kasino v Dentonu je